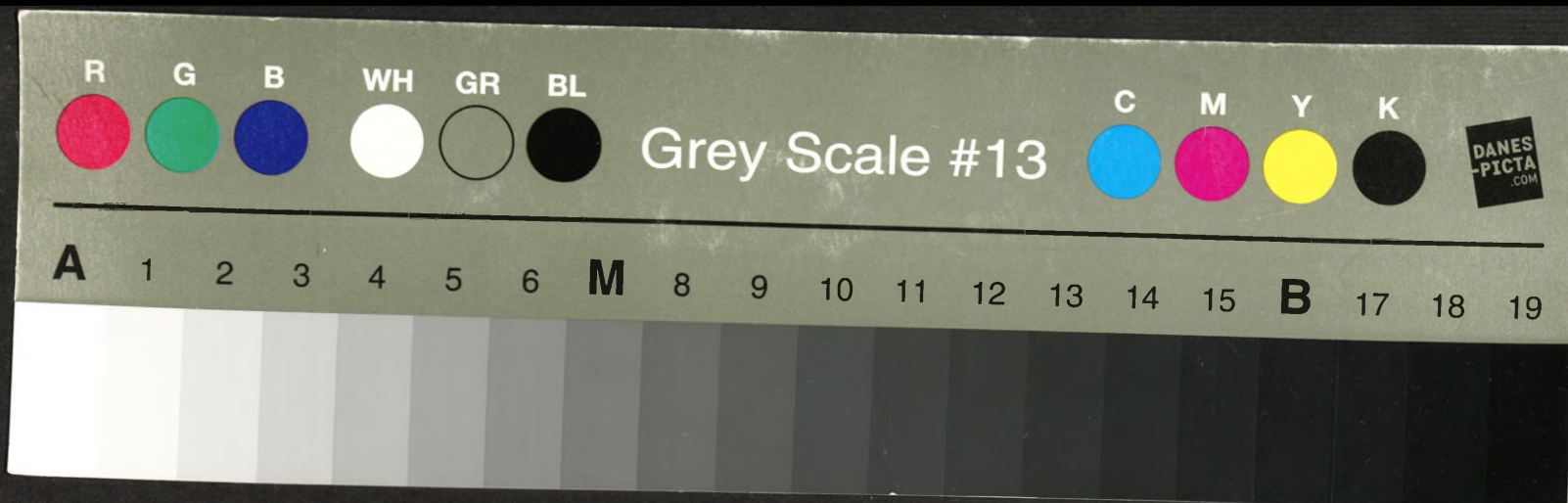

MINISTERSTWO OBRONY NARODOWEJ

SZEFOSTWO WOJSK INŻYNIERYJNYCH

~~Do użytku
służbowego~~

Egz. Nr.....¹

płk mgr inż. Władysław KRYSIAŃ

ZASADY ZAOPATRYWANIA WOJSK W SPRZĘT I MATERIAŁY INŻYNIERYJNE NA SZCZEBLU TAKTYCZNYM

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
Archiwum Bielańskie Pospolnych

~~043658~~

WARSZAWA

1973

MINISTERSTWO OBRONY NARODOWEJ

SZEFOSTWO WOJSK INŻYNIERYJNYCH

~~Do użytku
służbowego~~

Egz. Nr.....1

płk mgr inż. Władysław KRYSIAN

ZASADY ZAOPATRYWANIA WOJSK W SPRZĘT I MATERIAŁY INŻYNIERYJNE NA SZCZEBLU TAKTYCZNYM

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASB WP
Archiwum Działu Historii i Specjalnej

~~043658~~

W A R S Z A W A

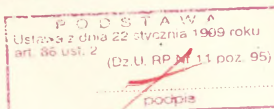
1973

MINISTERSTWO OBRONY NARODOWEJ

SZEFOSTWO WOJSK INŻYNIERYJNYCH

JAWNE
~~Do użytku
służbowego~~

PRZEKLASYFIKOWANO
Protokół Nr 12657

Egz. nr

1

Płk mgr inż. Władysław KRYSIAK

ZASADY
ZAOPATRYWANIA WOJSK W SPRZĘT
I MATERIAŁY INŻYNIERYJNE
NA SZCZEBŁU TAKTYCZNYM

BIBLIOTEKA NAUKOWA AGO WP
Archiwum Biuletynu Szkoły Specjalnej
Nr ewid.

~~43658~~

W A R S Z A W A

1 9 7 3

JAWNE

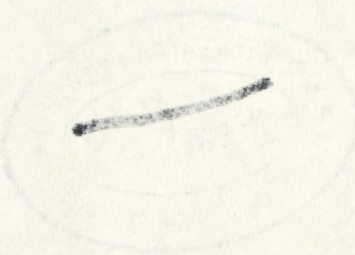
DO JAWNE

alutbewe

PRZECZYTAŁO

STOMIENIA 5083

X-0023

T R E Ś Ć

Str.

I. Ogólne zasady organizacji zaopatrywania wojsk w sprzęt i materiały inżynieryjne	5
II. Obowiązki pomocnika szefa saperów dy- wizji	10
III. Ruchome zapasy środków inżynieryjnych ..	13
IV. Zaopatrywanie oddziałów dywizji w środki inżynieryjne w marszu, natarciu i w obro- nie	15
1. Zaopatrywanie w marszu	15
2. Zaopatrywanie w natarciu	16
3. Zaopatrywanie w obronie	18

Wzrost

1915

1915

- I. Ogólne warunki życia i wychowania
- II. Stan zdrowia i choroby
- III. Wykształcenie i zawód
- IV. Rodzina i życie społeczne
- V. Wykaz osiągnięć i wyróżnień
- VI. Uwagi i uwagi
- VII. Podpis i data
- VIII. Podpis i data
- IX. Podpis i data
- X. Podpis i data

I. ODDŁNE ZASADY ORGANIZACJI ZAOPATRYWANIA WOJSK W SPRZĘT I MATERIAŁY INŻYNIERYJNE

Zaopatrywanie wojsk w sprzęt i materiały inżynierskie jest przebiegiem ciągłym, występującym zarówno przed wprowadzeniem wojsk do działań, jak i w toku działań bojowych.

Wyniki zabezpieczenia inżynierskiego działań bojowych dywizji w znacznym stopniu zależą od sprawnego i systematycznego zaopatrywania wszystkich rodzajów wojsk w sprzęt inżynierski, środki minersko-zaporowe, materiały i części zamienne.

Nieprzerwane zaopatrywanie oddziałów i pododdziałów dywizji osiąga się przez:

- składanie we właściwym czasie zapotrzebowania na sprzęt inżynierski, materiały i części zamienne, a po ich otrzymaniu - dostarczenie na czas do właściwych pododdziałów i oddziałów;
- prawidłowe przechowywanie, wydawanie i właściwą ewidencję;
- stworzenie zawnazu dostatecznych zapasów i prawidłowe ich urzutowanie;
- umiejętne wykorzystanie miejscowych zasobów, środków i materiałów;
- zbieranie na polu walki sprzętu, środków minersko-zaporowych lub innych materiałów oraz umiejętne ich wykorzystanie dla zaopatrzenia wojsk;
- stworzenie rezerwy zużywających się materiałów i środków na przewidywanych kierunkach działań lub w pobliżu przypuszczalnych rejonów likwidacji skutków

uderzeń jądrowych.

Zadośćuczynienie potrzebom zaopatrzenia związków, oddziałów i pododdziałów w sprzęt i materiały inżynieryjne osiąga się przez planowe nagromadzenie zapasów lub dostarczenie ich z dodatkowych źródeł zaopatrywania.

Do planowanych zapasów można zaliczyć środki inżynieryjne /sprzęt i materiały/, urzutowane w magazynach związków i oddziałów, armijnych i frontowych składach, centralnych składnicach, a także dostawy z krajowych zakładów produkcyjnych. Do dodatkowych źródeł zaopatrzenia należą sprzęt i materiały miejscowe i zdobywcze.

Za zaopatrywanie dywizji /pułku/ w sprzęt i materiały inżynieryjne odpowiadają szefowie saperów dywizji /pułków/, a w oddziałach innych rodzajów wojsk, gdzie nie ma szefów saperów - właściwi dowódcy.

Bezpośrednimi organizatorami zaopatrywania są: pomocnicy szefów saperów dywizji, szefowie saperów pułków, a w oddziałach innych rodzajów wojsk - kwatermistrzowie i szefowie służb technicznych.

W dywizji, oddziałach i pododdziałach ewidencję prowadzi się na wszystkie sprzęt, środki minersko-zaporowe, materiały i części zamienne, które wpływają planowo /zgodnie z planem zaopatrzenia/, wykonane z miejscowych materiałów lub zdobywcze.

Materiały inżynieryjne, zużyte podczas wykonywania zadań zabezpieczenia inżynieryjnego oraz te, które okazały się nieprzydatne na skutek uszkodzeń bojowych i normalnego zużycia, spisuje się zgodnie z ustalonymi przepisami.

Zaopatrywanie w sprzęt, materiały inżynieryjne i części zamienne w dywizji organizuje się na podstawie decyzji dowódcy i wytycznych szefa wojsk inżynieryjnych armii z uwzględnieniem konkretnej sytuacji.

Wszystkie przedsięwzięcia dotyczące zaopatrywania

planuje się jednocześnie z przedsięwzięciami zabezpieczenia inżynieryjnego działań bojowych związku taktycznego /oddziału/.

Na mapie z planem zabezpieczenia inżynieryjnego dywizji /pułku/ nanosi się:

- rejonny rozmieszczenia magazynów technicznych - dywizyjnego batalionu zaopatrzenia i magazynów pułkowych oraz przewidywane rejonny i terminy ich przesuwania w czasie działań bojowych;

- drogi dofrontowe i rokadowe;

- zakłady przemysłowe, tartaki i składy materiałów budowlanych w pasie działania dywizji;

- przypuszczalne rejonny przygotowywania materiałów drzewnych i rozwijania traków;

W postaci załącznika /legandy/ do planu zabezpieczenia inżynieryjnego sporządza się tabelę, w której podaje się:

- stan faktyczny i potrzeby sprzętu inżynieryjnego, środków minersko-zaporowych, materiałów i części zamiennych dla wszystkich oddziałów i pododdziałów;

- ilość oraz terminy otrzymywania środków inżynieryjnych;

- podział środków inżynieryjnych na poszczególne oddziały i pododdziały;

- potrzeby transportowe do dowożenia sprzętu i materiałów inżynieryjnych.

O zaplanowanych przedsięwzięciach dotyczących zaopatrzenia użytkowników informuje się w zarządzeniach zabezpieczenia inżynieryjnego, lub w zarządzeniach bojowych, które są przekazywane przez szefa saperów dywizji /pułku/ na piśmie lub ustnie.

W zarządzeniach do wojsk podaje się:

- jaki sprzęt, materiały i części zamienne, komu, gdzie i kiedy będą wydawane, porządek pobierania oraz sposób dowozu;

- rodzaje i ilość sprzętu i materiałów inżynierskich, które należy mieć w ruchomych zapasach oraz w rezerwie;
- sposoby rozpoznawania, zbiórki i wykorzystania zdobytych środków minersko-zaporowych i materiałów;
- organizację łączności, terminy i porządek przedstawiania zapotrzebowań, meldunków i sprawozdań dotyczących środków inżynierskich.

13 W celu sprawnej organizacji zaopatrywania szef saperów dywizji /pułku/ powinien utrzymywać stałe kontakty z szefami służb technicznych oraz współdziałać ze wszystkimi szefami rodzajów wojsk i służb dywizji /pułku/, którzy kierują komórkami zaopatrzenia i remontów.

Magazyny sprzętu technicznego, których częścią składową jest magazyn sprzętu inżynierskiego dywizji /pułku/, organizacyjnie wchodzi w skład dywizyjnego batalionu zaopatrzenia /pułkowej kompanii zaopatrzenia/ i są przeznaczone do przyjmowania, przechowywania i wydawania sprzętu i materiałów dla oddziałów i pododdziałów, a także przyjmowania od nich zbytecznego i niesprawnego sprzętu i materiałów i odsyłanie ich do składów armijnych i pododdziałów remontowych armii.

Magazyn sprzętu inżynierskiego dywizji /pułku/ jest podporządkowany szefowi saperów dywizji /pułku/, a odnośnie rozmieszczenia, przebazowania, ochrony i obrony, prac załadowczych i wyładowczych - kwatermistrzowi dywizji /pułku/ przez dowódcę batalionu /kompanii zaopatrzenia/.

11 209. Wydawanie sprzętu i materiałów inżynierskich odbywa się na podstawie zleceń wydawanych przez szefa saperów dywizji /pułku/. Oddziały i pododdziały wojsk inżynierskich przydzielone na wzmocnienie dywizji /pułku/ są zaopatrywane z dywizyjnego batalionu zaopatrzenia i pułkowej kompanii zaopatrzenia.

Jak wykazują doświadczenia II wojny światowej, bardzo często drewno, gwoździe, drut i inne materiały były wy-

korzystywane z zasobów miejscowych. Również i we współczesnych działaniach zapotrzebowanie na te środki będzie duże, choćby ze względu na znaczne ich zużycie. Dlatego też podczas natarcia jednym z pierwszoplanowych zadań będzie:

- prowadzenie rozpoznania w celu uzyskania danych odnośnie możliwości wykorzystania miejscowych i zdobytych materiałów metalowych i drzewnych do budowy mostów, bądź innych obiektów i konstrukcji;

- wykorzystywanie wszelkiego rodzaju miejscowych barek, promów, łodzi podczas przeprawy wojsk, a także zdobytych środków minersko-zaporowych w celu umocnienia opanowanych rubieży.

W obronie, oprócz powyższego, prowadzi się rozpoznanie maszynów leśnych i różnych przemysłowych obiektów i konstrukcji w celu wykorzystania ich do budowy schronów w pasie obrony dywizji.

Zdobycze wojenne, a przede wszystkim środki minersko-zaporowe, mogą być wykorzystane tylko po dokładnym sprawdzeniu przez odpowiednich specjalistów i za zgodą wyższych przełożonych.

Materiały miejscowe i wszelkiego rodzaju konstrukcje przygotowuje się na podstawie wytycznych dowódcy dywizji /pułku/ i zgodnie z planem zabezpieczenia inżynieryjnego.

Przed rozpoczęciem działań bojowych szef saperów dywizji /pułku/, po dokładnym przestudiowaniu terenu działań i określeniu interesujących go przedsięwzięć, zakładów i składów materiałowych, stawia zadania oddziałom i pododdziałom inżynieryjnym odnośnie rozpoznania, gromadzenia i wykorzystania środków i materiałów inżynieryjnych.

II. OBOWIĄZKI POMOCNIKA SZEFA SAPERÓW DYWIZJI

Bezpośrednim organizatorem zaopatrzenia technicznego dywizji jest pomocnik szefa saperów dywizji. Zaopatrywanie w sprzęt i materiały inżynierskie organizuje on na podstawie planu zabezpieczenia inżynierskiego.

Do obowiązków pomocnika szefa saperów dywizji należy:

- 1) - stała znajomość ilości, ukończenia oraz stanu technicznego sprzętu, materiałów i części zamiennych w oddziałach i pododdziałach dywizji;
- 2) - organizacja terminowego zaopatrywania jednostek dywizji;
- 3) - organizacja odbioru, przechowywania i wydawania sprzętu i materiałów inżynierskich z magazynu sprzętu inżynierskiego dywizyjnego batalionu zaopatrzenia i kierowanie jego pracą;
- 4) - prowadzenie ewidencji oraz składanie meldunków, sprawozdań i zapotrzebowań w tym zakresie;
- 5) - przygotowywanie zarządzeń i wytycznych odnośnie organizacji zaopatrzenia inżynierskiego oraz usuwania wykrytych niedociągnięć;
- 6) - prowadzenie nadzoru i kontroli w oddziałach dywizji odnośnie prawidłowego wykorzystania, eksploatacji, przechowywania i napraw sprzętu inżynierskiego oraz materiałów inżynierskich;
- 7) - organizowanie zbiórki i wykorzystania miejscowych zasobów oraz środków zdobywczych;
- 8) - przedstawianie do kwatermistrzostwa dywizji zapotrzebowań na środki transportowe w celu przewiezienia sprzętu, materiałów i części zamiennych do użytkowników oraz ich ewakuacji.

Sprawne zaopatrywanie możliwe jest tylko w tym wypadku, jeżeli pomocnik szefa saperów dywizji będzie stale zorientowany w ogólnej sytuacji oraz w zakresie

realizacji zadań zabezpieczenia inżynieryjnego, wykonywanych przez oddziały i pododdziały dywizji.

Praca pomocnika szefa saperów dywizji rozpoczyna się z chwilą otrzymania przez dywizję zadania bojowego i zarządzenia dotyczącego zabezpieczenia inżynieryjnego.

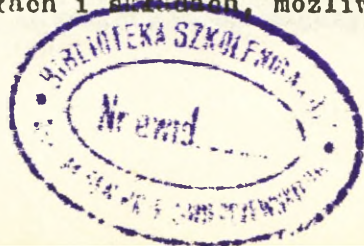
Zaczyna się ona od analizy zadania i oceny sytuacji pod względem inżynieryjnym. Analizując na mapie otrzymane zadanie, pomocnik szefa saperów dywizji powinien zrozumieć przedsięwzięcia dotyczące organizacji inżynieryjnego zaopatrzenia wykonywane przez armię na korzyść dywizji, jaki sprzęt, materiały i części zamiennne są przydzielane, dokąd i kiedy one zostaną dostarczone.

Po analizie zadania i ocenie sytuacji pomocnik szefa saperów dywizji przeprowadza rozliczenie czasu, w którym określa ile czasu może wydzielić na swoją własną pracę w celu wykonania zestawień i podliczeń w celu wypracowania propozycji dla szefa saperów dywizji oraz na organizację zaopatrzenia.

Po rozliczeniu czasu, opracowuje niezbędne wytyczne dla oddziałów i pododdziałów w celu włączenia ich do wstępnych zarządzeń zabezpieczenia inżynieryjnego i bojowych jako punktów orientujących o przydzielonym sprzęcie, materiałach i częściach zamiennych.

W ocenie położenia, analizując nieprzyjaciela i teren w pasie działania dywizji, pomocnik szefa saperów dywizji dąży do zdobycia bliższych danych o interesujących go zakładach przemysłowych, składach materiałów drzewnych, metalowych i konstrukcji żelbetowych, a także składach i magazynach inżynieryjnych nieprzyjaciela, określa przypuszczalne miejsca ześrodkowania barek i innych środków pływających w celu przedstawienia wniosków dotyczących ich zdobycia i wykorzystania.

Pomocnik szefa saperów dywizji określa również ilość, ukompletowanie i stan techniczny sprzętu, materiałów i części zamiennych w oddziałach i składach, możliwości ich uzupełnienia i dowozu.

W rezultacie oceny położenia pod względem inżynieryjnym i sprecyzowaniu wspólnie z szefem saperów dywizji głównych zadań zabezpieczenia inżynieryjnego, pomocnik szefa saperów dywizji określa potrzeby w zakresie sprzętu i materiałów na wykonanie tych zadań, precyzując wnioski: gdzie należy skupić główny wysiłek i w jakiej kolejności zorganizować zaopatrzenie.

Po sprecyzowaniu wniosków i określeniu kolejności zaopatrywania oddziałów dywizji na czas wykonania zadań zabezpieczenia inżynieryjnego, pomocnik szefa saperów dywizji przygotowuje wnioski do meldunku szefa saperów dywizji, w którym określa:

- ilość i ukompletowanie sprzętu, materiałów i części zamiennych w oddziałach i pododdziałach przed rozpoczęciem działań bojowych;
- potrzeby zapewniające wykonanie zadań zabezpieczenia inżynieryjnego i stworzenie zapasów ruchomych;
- możliwość uzupełnienia sprzętu i materiałów inżynieryjnych z przydziałów armijnych i zasobów miejscowych /przygotowanych konstrukcji i materiałów/ podczas okresu przygotowawczego i w czasie działań bojowych;
- przydział sprzętu i materiałów inżynieryjnych dla oddziałów i pododdziałów dywizji oraz potrzeby środków transportowych do ich dowożenia.

Po zatwierdzeniu propozycji szefa saperów dywizji przez dowódcę dywizji, pomocnik szefa saperów dywizji bierze udział w opracowaniu planu zabezpieczenia inżynieryjnego i organizuje wykonanie przedsięwzięć dotyczących zaopatrzenia.

Osobiście lub przez szefa saperów dywizji uzgadnia on z kwatermistrzem dywizji rejony rozmieszczenia i przenieszczenia magazynów sprzętu technicznego w batalionie zaopatrzenia oraz porządek i ilość wydzielanego transportu w celu przewiezienia środków inżynieryjnych. Ponadto bierze udział w opracowaniu zarządzenia zabezpie-

czenia inżynieryjnego działań wojsk i innych zarządzeń bojowych dotyczących zaopatrzenia wojsk dywizji w środki inżynieryjne.

III. RUCHOME ZAPASY ŚRODKÓW INŻYNIERYJNYCH

W celu wykonania zadań zabezpieczenia inżynieryjnego w pododdziałach, oddziałach, w magazynach pułkowych i dywizyjnym sprzętu inżynieryjnego tworzy się ruchome zapasy środków inżynieryjnych /sprzętu, materiałów, części zamiennych/.

Jako zasadę przyjmuje się, że ruchome zapasy powinny zabezpieczyć prowadzenie działań bojowych przez dywizję w okresie 5 dni. Urzutowanie ich jest następujące: w dywizyjnych oddziałach na 3 dni, w magazynie sprzętu inżynieryjnego batalionu zaopatrzenia - na 2 dni prowadzenia działań.

Do wykonania nieoczekiwanych zadań zabezpieczenia inżynieryjnego lub odtworzenia zniszczonych zapasów oddziałów /pododdziałów/, w oddziałach i magazynach pułkowych /dywizyjnym/ sprzętu inżynieryjnego powinno się stale utrzymywać rezerwę środków inżynieryjnych w ilości 20-25% w stosunku do całości zapasów ruchomych.

Ruchome zapasy środków inżynieryjnych zużyte w czasie działań bojowych powinny być uzupełniane zgodnie z zapotrzebowaniami składanymi przez dowódców oddziałów i szefów saperów pułku lub w zależności od sytuacji i zaistniałych potrzeb. Doświadczenia z ówczesnych i wyliczenia teoretyczne wykazują, że ilość ruchomych zapasów środków inżynieryjnych dywizji powinna się mieścić w granicach podanych w tabeli 1.

Dowóz środków inżynieryjnych odbywa się z polowego składu sprzętu inżynieryjnego armii do dywizyjnego batalionu zaopatrzenia - transportem armii, z dywizyjnego batalionu zaopatrzenia do inżynieryjnych magazynów

pułkowych /kompanii zaopatrzenia pułku/ - transportem dywizyjnym, z pułkowych magazynów sprzętu inżynierskiego do pododdziałów - transportem pułkowym.

W pododdziałach i batalionie saperów środki inżynierskie na miejsce pracy dowozi się transportem własnym w zależności od potrzeb i wykonywanych zadań.

Jeśli będzie wymagała tego konieczność, to środki inżynierskie będą dostarczane z polowego składu sprzętu inżynierskiego armii lub dywizyjnego magazynu sprzętu inżynierskiego do pułków, batalionów, a nawet na miejsca wykonywanych prac.

Jeżeli transport dywizyjny z różnych względów nie będzie mógł na czas zabezpieczyć dowozu inżynierskich środków materiałowych, z rozkazu dowódcy dywizji może być zaangażowany do tego celu transport oddziałów /pułków/.

Oddziały drugiego rzutu i odwody inżynierskie w czasie działań bojowych podwożą z zasady sprzęt i materiały własnym transportem. W razie konieczności dywizyjny transport, zgodnie z decyzją dowódcy armii, może być wykorzystany do przewożenia środków inżynierskich z polowego składu sprzętu inżynierskiego armii.

Ruchomy zapas środków inżynierskich dywizji znajdujący się w magazynie sprzętu inżynierskiego w plutonie zaopatrzenia technicznego, wchodzącego w skład batalionu zaopatrzenia DZ /DPanc/, jest przewożony na 10 samochodach i 9 przyczepach.

Ruchomy zapas środków inżynierskich w pz /pcz/, znajdujący się w magazynie sprzętu inżynierskiego plutonu zaopatrzenia /wchodzącego w skład pułkowej kompanii zaopatrzenia/, przewozi na 3 samochodach i 3 przyczepach.

13
W czasie działań bojowych transport samochodowy do przewiezienia środków inżynierskich z magazynów sprzętu inżynierskiego dywizji /pułków/ do oddziałów i pododdziałów lub na miejsce pracy jest przydzielany przez kwater-

ministra dywizji na zapotrzebowanie szefa saperów dywizji /pułku/.

W niektórych wypadkach w celu szybkiego dostarczenia środków minersko-zaporowych mogą być wykorzystywane również śmigłowce.

IV. ZAOPATRYWANIE ODDZIAŁÓW DYWIZJI W ŚRODKI INŻYNIERYJNE W MARSZU, NATARCIU I W OBRONIE

1. Zaopatrywanie w marszu

Wysokość potrzeb środków inżynieryjnych /sprzętu, materiałów, części zamiennych/ dla oddziałów i pododdziałów dywizji określa się na podstawie:

- 1 - otrzymanych do realizacji zadań zabezpieczenia inżynieryjnego;
- 2 - stanu zapasów w chwili otrzymania zadania bojowego;
- 3 - nakazanej wysokości zapasów - etatowych należności;
- 4 - przewidywanych strat bojowych i eksploatacyjnych;
- 5 - ilości zapasów, jakie należy mieć pod koniec dnia walki.

Przy określaniu potrzeb środków inżynieryjnych należy brać pod uwagę aktualną sytuację, charakter wykonywanych zadań, istnienie miejscowych materiałów, możliwości dowozu itp.

Na potrzeby dywizji /pułku/ w sprzęcie, materiałach i częściach zamiennych składają się te ilości, które mogą być zużyte w czasie przygotowania i prowadzenia działań bojowych oraz te, które są konieczne do stworzenia zapasów ruchomych.

W czasie marszu zaopatrywanie wojsk w środki inżynieryjne powinno być tak zorganizowane, aby oddziały i pododdziały z chwilą przybycia do rejonu ześrodkowania miały ruchome zapasy wg określonych norm i z marszu mogły przystąpić do wykonania zadań zabezpieczenia

inżynieryjnego działań bojowych.

Uzupełnienie zapasów ruchomych w marszu przeprowadza się w rejonach długich, dziennych i nocnych odpoczynków.

Dowóz środków inżynieryjnych w czasie marszu dokonuje się z reguły transportem dywizji.

W czasie marszu dywizji, ugrupowanie marszowe tyłów powinno być dostosowane do ugrupowania marszowego wojsk, sposobu przegrupowania i zadania dywizji.

Magazyn sprzętu inżynieryjnego dywizji w składzie batalionu zaopatrzenia przesuwa się w kolumnach tyłowych w zasadzie w dwóch rzutach.

Za siłami głównymi dywizji maszerować powinny jednostki tyłowe pierwszego rzutu, natomiast na końcu kolumn marszowych – pozostała część sił i środków tyłowych.

Podział sił i środków tyłowych na drogi marszu zależy od liczby dróg oraz ugrupowania marszowego dywizji.

2. Zaopatrywanie w natarciu

Do wykonania zadań zabezpieczenia inżynieryjnego w rejonach wyczekiwania, wyjściowym, ześrodkowania po alarmie, mogą być dokładnie naliczone potrzeby środków inżynieryjnych, ponieważ zawczasu będą znane terminy i objętości prac inżynieryjnych oraz wydzielane siły i środki do ich wykonania. Ponadto potrzeby sprzętu, materiałów i części zamiennych do zabezpieczenia natarcia mogą być określone z dostateczną dokładnością na podstawie zadań ujętych w planie zabezpieczenia inżynieryjnego.

W tabeli 2 są przedstawione orientacyjne potrzeby środków inżynieryjnych do przygotowania i prowadzenia natarcia na głębokość operacji armijnej.

Jak wykazują wyliczenia przedstawione w tabeli 2, w celu wykonania zadań zabezpieczenia inżynieryjnego, w czasie przygotowania natarcia, oddziałom dywizji trzeba

dowieźć 80-110 ton środków inżynierskich, wykonując 20-30 samochodorejsów. Transport do przewiezienia wymienionych środków wydzielają swoimi zarządzeniem kwatermistrz dywizji /pułku/. Transport do przewiezienia drzewa z lasu wydzielają dowódcy oddziałów i pododdziałów.

Podczas przygotowania natarcia szef saperów dywizji /pułku/ powinien zwrócić głównie uwagę na ukończenie sprzętu, materiałów i części zamiennych zgodnie z tabelami należności i ustalonymi normami zapasów ruchomych.

W dywizji działającej w pierwszym rzucie tyły dywizji w zasadzie rozmieszcza się w dwóch rzutach.

Do pierwszego rzutu wchodzi jednostki służby zdrowia, obozowa lub część jednostek ewakuacyjno-reмонтowych, część zapasów amunicji i paliwa przewożona na transportach oraz część magazynów technicznych, tworzących tzw. czołówkę materiałową dywizji.

Do drugiego rzutu wchodzi pozostałość batalionu zaopatrzenia oraz reszta pododdziałów ewakuacyjno-reмонтowych. Wraz z drugim rzutem rozmieszcza się w zasadzie kwatermistrzowskie stanowisko dowodzenia /KSD/.

W rejonie wyjściowym do natarcia magazyny techniczne dywizyjnego batalionu zaopatrzenia i pułkowej kompanii zaopatrzenia, w których skład wchodzi magazyny sprzętu inżynierskiego dywizji pierwszego rzutu, rozmieszcza się w odległości 25-30 /15/ km od przedniego skraju.

W czasie natarcia nie powinny one pozostawać od przednich oddziałów walczących dalej niż: pułkowe do 30 km, dywizyjne do 50 km.

Ruchome zapasy zużyte w czasie natarcia są uzupełniane pod koniec zadania dnia.

Ponieważ w natarciu zachodzi konieczność szybkiego rozwijania i zwijania tyłów, w rejonie rozmieszczenia ustawiają się one kolumnami wzdłuż dróg, zachowując ugrupowanie marszowe pododdziałów. Ze względu możliwych

napadów nieprzyjaciela, dywersantów itp. tyły powinno się rozmieszczać w pobliżu drugich rzutów i odwodów dywizyjnych, utrzymując z nimi stałą łączność.

3. Zapatrywanie w obronie

W obronie potrzeby środków inżynieryjnych określa się wychodząc z charakteru i objętości zadań zabezpieczenia inżynieryjnego walki obronnej.

Przy tym należy podkreślić, że zapotrzebowanie na środki minersko-zaporowe, sprzęt okopowy i inne materiały znacznie wzrosną, co należy uwzględnić podczas planowania i organizowania dowożenia. Orientacyjne potrzeby środków inżynieryjnych do przygotowania i prowadzenia obrony przedstawiono w tabeli 3.

Podczas organizowania obrony szefowie saperów pułków i dywizji szczególną uwagę powinni zwrócić na rozpoznanie i wykorzystanie zasobów miejscowych, a także na organizację dowozu środków minersko-zaporowych i innych materiałów koniecznych do wykonania prac przy rozbudowie rejonów obrony oraz uzupełnienia zapasów ruchomych zgodnie z ustalonymi normami.

Jak widać w przedstawionej tabeli 3, dla oddziałów dywizji w czasie organizowania obrony trzeba dowieźć 120-150 ton środków minersko-zaporowych i innych materiałów.

Biorąc pod uwagę to, że podczas organizowania obrony część materiałów będzie podwożona transportem armijnym i przydzielonych oddziałów inżynieryjnych, do dyspozycji szefa saperów dywizji należy wydzielić do 15-20 samochodów.

Magazyny sprzętu inżynieryjnego dywizji pierwszego rzutu podczas organizowania obrony jest celowo rozmieszczać:

- pułkowe na wysokości drugiego rzutu /odvodu/
dywizji lub za jego oddziałami bojowymi w odległości
15-20 km od przedniego skraju;

- dywizyjne 30-40 km od przedniego skraju.

Część zapasów może być składowana w tymczasowych
polowych magazynach, w rejonach wykonywanych prac zabez-
pieczenia inżynieryjnego.

Do dowożenia środków inżynieryjnych podczas trwania
walki obronnej dla szefa saperów dywizji powinno się
wydzielać również około 15-20 samochodów.

Zapasy ruchome środków minersko-zaporowych, materia-
łów i części zamiennych zużyte w czasie walk obronnych
powinno się uzupełniać każdą dobę pod koniec dnia.

Wuk. n. 50 egz.
Edz. 1-50 BT.
Wuk. plk. Krysiak
Poz. 0540/WH

Tabela 1

RUCHOME ZAPASY ŚRODKÓW INŻYNIERYJNYCH W DZ /DPanc/

	Miny w kompletach						Materiał wybuchowy / w kg/		Ładunek wydrzużony /kpl./		Ładunek stupiony /kpl./		Okucia do schronów /t/	Klasy /t/	Gwoździe /t/	Trzpienie /t/	Brut ciężki /t/	Części zawiesne /t/	Sprzęt okopowy maskowniczy do wydob. wody itd /t/
	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14							
0 g r z i a z y i z w a z a k i k a t y - c z n e	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21
Drwizła zmechanizowana	6990	3800	45	750	400	1000	1000	950	42	50	257	3,7	1,8	1,8	2,7	3,5	14,7	25-26	
z tego: pz	900	250	5	20	10	500	50	150	6	10	27	0,4	0,2	0,2	0,3	0,5	0,8	4,0	
pcz	450	-	-	50	20	500	20	250	10	10	30	0,4	0,2	0,2	0,3	0,5	0,8	4,0	
dappanc i dapiot	300	-	-	40	25	120	40	-	-	-	10	-	-	-	-	-	-	-	
dar i da /art/	-	-	-	100	50	50	-	-	-	-	5	-	-	-	-	-	-	-	
pa	340	-	-	100	50	120	30	-	-	-	10	-	-	-	-	-	-	-	
bzap	2500	1050	15	200	75	2000	2000	250	14	5	6	0,1	0,5	0,5	0,5	0,5	9,0	5-6	
bzap DZ	900	2000	15	80	75	2040	520	30	-	5	100	2,0	0,5	0,5	1,0	1,0	2,5	4	
Dywizja pancerna	5910	3000	35	800	430	5000	950	1100	50	55	273	3,7	1,8	1,8	2,7	3,5	14,7	25-26	
z tego: pz	600	300	5	25	10	400	50	100	6	10	27	0,4	0,2	0,2	0,3	0,5	0,8	4,0	
pcz	450	-	-	50	10	400	20	250	10	10	30	0,4	0,2	0,2	0,3	0,5	0,8	4,0	
dappanc i dapiot	150	-	-	50	20	120	40	-	-	-	10	-	-	-	-	-	-	-	
dar i da /art/	-	-	-	100	50	50	-	-	-	-	10	-	-	-	-	-	-	-	
pa	2260	-	-	75	50	120	30	-	-	-	10	-	-	-	-	-	-	-	

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
bsap	2500	900	15	100	150	100	2000	300	220	14	10	6	0,1	0,5	0,5	0,5	0,5	5,0	5-6
bzap DPanc	900	1800	15	80	100	100	940	430	30	-	5	100	2,0	0,5	0,5	1,0	1,0	2,5	4

Handwritten signature or initials in blue ink.

Tabela 2

ORIENTACYJNE POTRZEBY ŚRODKÓW
INŻYNIERYJNYCH DO PRZYGOTOWANIA I PROWADZENIA
NAPRAW NA GŁĘBOKOŚCI OPERACJI ARMIJNEJ

Wyszczególnienie środków inżynierskich	Możliwości zużycia										Ogólne potrzeby z uw- zględnieniem ruchomych zapasów uzupełnianych w końcu operacji
	w czasie przy- gotowania do natarcia		w czasie natarcia				R a z e m				
	pz /pcz/	DZ /DPano/	pz /pcz/	DZ /DPano/	pz /pcz/	DZ /DPano/	pz /pcz/	DZ /DPano/	pz /pcz/	DZ /DPano/	
Winy ppanc /tys. szt./	-	1	0,5-1	5-6	0,5-1	5-6	0,5-1	6-7	1,0-1,5	12-13	
Materiał wybuchowy /t/	-	1	0,5-0,8	8-10	0,5-0,8	8-10	0,5-0,8	9-11	1,0-1,3	15-17	
L. Główni wydłużone LTD-100/5000 /t.pł./	3-4	20-25	3-4	20-25	6-7	40-50	6-7	40-50	12-16	86-100	
Ściany	2-3	15-20	1	4-5	3-4	20-25	3-4	20-25	3-4	20-25	
Ociepla do schronów /t/	-	0,2	-	-	-	0,2	-	0,2	0,2	3,9	
Elektry, gwóźdź, trzpień /t/	0,2	0,9- 1,1	0,8	4-5	1	5-6	1	5-6	1,7	11-12	
Drut gładki /t/	0,5	2,5-3	-	-	0,5	2,5-3	0,5	2,5-3	1,0	6-6,5	
Części zamienne /t/	0,5	2-3	1,5	10-12	2,0	12-15	2,0	12-15	2,8	26-29	
Sprzęt okopowy, maskowniczy i inny /t/	0,1-0,2	1-2	0,7-1	10-15	0,8-1,2	12-15	0,8-1,2	12-15	4,8-5,2	37-40	
Ogólny ciężar /t/	15-20	80-110	20-30	130-175	35-50	210-285	35-50	210-285			
Potrzebna liczba samochodów do pod- wożenia środków inżynierskich	5-6	20-30	6-8	40-50	10-15	60-80	10-15	60-80			
Przewoż z lasu /m ³ /	200-250	1000- 1200	100-150	1000	300-400	2000-2200	300-400	2000-2200			

Tabela 3

ORIENTACYJNE POTRZEBY ŚRODKÓW INŻYNIERYJNYCH
DO PRZYGOTOWANIA I PROWADZENIA OBRONY

		Możliwości zużycia				Ogólne zużycie w czasie przygotowania i prowadzenia walki obronnej			Ogólne potrzeby z uwzględnieniem zapasów ruchomych w końcu operacji	
		do inż. rozbud. reż. obr. pz/pcz/	do inż. rozbud. pasy obrony DZ /DPanc/	podeczas walki obr. pz/pcz/	DZ /DPanc/	pz/pcz/	DZ /DPanc/	pz/pcz/	DZ /DPanc/	
Wykazanie										
Miny ppanc	/tys. szt./	1,5-2	6-7	0,5-1	8-8	2,5-3	12-15	3-3,6	13-14,5	
Miny ppiech	/tys. szt./	1-2	7-7,5	0,5	1-1,5	1,5-2,5	8-9	1,3-1,8	11-12	
Materiał wybuchowy	/t/	0,6	4-6	0,3	2-3	0,9-1	6-9	1,4-1,5	12-15	
Ladunki wydłużone	/kpl./	-	-	2-4	16-24	2-4	16-24	12-14	60-70	
Szacunki	/kpl./	3-5	20-25	1-2	10-15	5-6	30-35	5-6	30-35	
Okucia do schronów	/t/	0,8	4-4,5	-	-	0,8	4-4,5	1,2	7,7-8,3	
Kłamy, twardzie, trzpień	/t/	0,6-0,7	4,5-5	0,3	1-1,5	0,9-1	5-6,5	1,8-1,7	11-13	
Drai gładki	/t/	1,3	3-4	-	-	1,3	3-4	1-8	6,5-7,5	
Części zamienne	/t/	0,2	4-5	0,8	4-5	1,0	8-10	1-8	23-25	
Spręż okopowy, maszynowy do wydobyc. wody i inny	/t/	5-6	28-35	3	15-16	8-9	44-50	12-13	75-80	
Ciężar razem	/t/	30-40	120-125	15-18	120-160	45-58	240-310			
Potrzebna liczba samochodów do podwożenia środków inżyn.		10-14	40-50	5-6	40-54	15-20	80-104			
Drzewo z lasu /m ³ /		600-800	3000-3500	20-30	100-150	600-800	3000-3500			

BIURO GŁÓWNE ASO WP
Archiwum Urzędu Skarbowego Państwowego
Nr ewid. _____

~~X~~ 43658

